

γυργάθι τό, ένιαχ. γιουργάθι "Ανδρ. γιοργάθι "Ανδρ. Πελοπν. (Καρδαμ. Κίτ. Λάγ. Μάν. Πλάτσ.) γεργάθι "Αθην. (παλαιότ.) Πελοπν. ("Αρεοπ. Γερμ. Καρδαμ. Λακων. Λεϊκτρ. Μάν. Οϊτυλ. Πλάτσ.) — Λεξ. Ψύλλ. Βυζ. Λεγρ. "Ηπίτ. Μπριγκ. Μ. "Εγκυκλ. "Ελευθερουδ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. "εργάθι "Αθην. (παλαιότ.) Νάξ. (Γαλανᾶδ.) "εργάτι Νάξ. (Σαγκρ.) "ουρνούθι Κάρπ. ("Ελυμπ.) Κάσ. Πληθ. γιοργά' θ' α Πελοπν. (Μάν.)

"Εκ τοῦ "Ελληνιστ. οὗς. γυργάθιον.

1) Δικτυωτὸν πλέγμα ἐκ σχοινίου ἢ βούρλων ἢ ἄλλης φυτικῆς ὕλης (ἰνῶν τῶν φυτῶν ἀθανασίας ἢ σπάρτου, κλάδων λύγου, ἱτέας, κυπείρου κ.τ.τ.) χρησιμοποιούμενον διὰ τὴν μεταφορὰν ἀχύρων, σταχύων κ.τ.τ. ἐνθ' ἄν. : "Ηπηρεα τὸ "εργάτι μου νὰ κουβαλήσω τ' ἄχερά μου Νάξ. (Σαγκρ.) "Εκουβάλησε τέσσερα γιοργά' θ' α κουκκία (=λαθύρια) Πελοπν. (Μάν.) Φέρε τὰ γεργάθια νὰ βάσουμε τὰ ἄχιουρα 'ς τὸ δαίνικα (=ἀχυρῶνα) Πελοπν. (Λεϊκτρ.) || Φρ. "Εσκεπάστη-κρύβεται μὲ τὸ γεργάθι (ἐπὶ τῶν προσπαθούντων δι' ἀφελῶν μέσων νὰ διαφύγουν τῆς προσοχῆς τῶν ἄλλων ἐπὶ ἀπρεπῶν ἐνεργειῶν των) Συνών. φρ. Κρύβεται πίσω ἀπὸ τὸ δάχτυλό του Συνών. γύργαθος, δίχτυ, χαράδι, χαράρι. β) Δικτυωτὸν πλέγμα, συνήθως ἐκ βούρλων, χρησιμεῖον ὡς ψωμοθήκη Πελοπν. (Μάν.) : "Εχομε ἓνα γιοργάθι καρβέλια. 2) Δικτυωτὸν φέμωτρον τῶν βοῶν πεπλεγμένον ἐκ βούρλων ἢ κυπείρου "Ανδρ. (Κόρθ. κ.ά.) 3) "Ο πρόλοβος ἢ ἀσκοειδὴς διαστολὴ τοῦ οἰσοφάγου τῶν καρποφάγων πτηνῶν Κάρπ. ("Ελυμπ.) Κάσ.

γυργαθιά ἡ, ένιαχ. γουργουθιά Χίος—Λεξ. Βλαστ.

"Εκ τοῦ οὗς. γυργάθι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ι ἄ.

Τὸ ἐπὶ τῆς ἀτράκτου ἢ τῆς σβίγας τυλιγμένον νῆμα, τὸ ὁποῖον διασταυροῦται καὶ συμπλέκεται, καθ' ὃν τρόπον καὶ τὸ γυργάθι ἐνθ' ἄν. : "Επῆε μιάφ φορὰ 'ς τῆς ἀεφῆς της τσ' ἤκαμνε γουργουθιές (ἐκ διηγ.) Χίος. "Ετσεῖνη ἀφ' τόφ φόβον της ἤτρεχεν τσ' ἐσκόρπισεν τίς γουργουθιές τσαὶ τὸ πρωῒ τίς ἐμάντζεφε (ἐκ παραδ.) αὐτόθ. Συνών. κουβάρι.

γυργαθιάζω ένιαχ. γιοργα' θ' ιάζω Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) γεργαθιάζω Πελοπν. (Μάν.)

"Εκ τοῦ οὗς. γυργάθι.

Τοποθετῶ εἰς τὸ γυργάθι τὰ θερισθέντα δημητριακὰ διὰ νὰ τὰ μεταφέρω ἐνθ' ἄν. : Τὸ θερίσαμε τὸ χωράφι, τώρα θὰ γιοργα' θ' ιάσωμε τ' ἀστάχια καὶ θὰ φύγωμε Πελοπν. (Μάν.) Δὲ δὰ γιοργά' θ' ιασες τὰ κουκκία (=λαθύρια) αὐτόθ. || Αἰνιγμ. Μύλος ἀλέθει, σακκούλα γεργαθιάζει (ὀδόντες καὶ στόμαχος) αὐτόθ. Συνών. ἀρμαθιάζω 1γ, σακκιάζω.

γύργαθος ὁ, ένιαχ. γέργαθος "Αττικ. Εὔβ. (Κύμ.)—Λεξ. Βυζ. Πρω. Δημητρ. "άργαθος Εὔβ. (Κάρυστ.) γούργουθας Ρόδ. βούρβουθας Ρόδ. βούρβουχας Ρόδ. βούρδονχας Ρόδ. βούργουθας Ρόδ. βούρκουθας Χάλκ. κούργκουθας Χάλκ. βούργουθα ἡ, Ρόδ. (Βάτ.) βουρβούθα Ρόδ. ("Εμπον.) γέργαθο τό, Εὔβ. (Κονίστρ. Κύμ.) Μακεδ. Πελοπν. (Καρδάμ. Μάν. Σαηδόν.) Στερελλ. (Δεσφ.) γέργαθου Στερελλ. ("Αράχ.) "έργαθο Στερελλ. (Δεσφ. Χρισ.) "έργατο Στερελλ. (Δεσφ.) "άργαθα Εὔβ. (Κάρυστ. Πλατανιστ.) — Λεξ. Βλαστ.

"Εκ τοῦ ἀρχ. οὗς. γυργάθος. "Ο τύπ. γέργαθος ἤδη εἰς Ρ. Οxy. 741,5 τοῦ 2ου αἰ. μ.Χ. Τύπ. γάργαθος παρέχει ὁ σχολιαστὴς τῶν Νικάνδρου Θηρ. στ. 715. Τὸ οὐδ. γύργαθος εἰς πάπυρον τοῦ 4ου αἰ. μ.Χ. (B.G.U. 1092,

29). Οἱ τύπ. βούρβουθας, βούρβουχας, βούρ-κουθας δι' ἐναλλαγῆς τῶν συμφ. γ > β. Πβ. γονικὸν βονικὸν, γάστρα > βάστρα, πέλαγος > πέλαβος κ.ά.

1) Γυργάθι 1, τὸ ὅπ. βλ., "Αττικ. Εὔβ. (Κάρυστ. Κονίστρ. Κύμ. Πλατανιστ.) Μακεδ. Πελοπν. (Καρδαμ. Μάν. Σαηδόν.) Στερελλ. ("Αράχ. Δεσφ. Χρισ.) Λεξ. Βυζ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. 2) Γεργάθι 3, τὸ ὅπ. βλ., Ρόδ. (Βάτ. "Εμπον. κ.ά.) Χάλκ. Συνών. γούλα 1), γκοῦσα, μάμμου, μπρόλοβο, σγάρα. 3) Τὸ ἄνω τμήμα νεροκοκύνθης, τὸ ὁποῖον ἔχει ὅπως καὶ τὸ κάτω σχῆμα σφαιροειδὲς ἄλλ' εἶναι ἀσυγκρίτως μικροτέρου ὄγκου, ἐκ τῆς ὁμοιότητος τὴν ὁποῖαν παρουσιάζει ὡς πρὸς τὸ σχῆμα μὲ τὸν πρόλοβον τῶν πτηνῶν καὶ τὸν γύργαθον Ρόδ. (Βάτ. "Εμπον. κ.ά.) Χάλκ. : Παροιμ. "Εγίνης πιδόν, γολοτῶντ-τα, τδ' ἔθελες τδαι βούρβουχα! (ἐπὶ τῶν νέων καὶ νεανίδων τῶν ζητούντων πράγματα ἀνάρμοστα πρὸς τὴν ἡλικίαν αὐτῶν) Ρόδ.

γυργαθόξυλο τό, ένιαχ. γεργαθόξυλο Πελοπν. (Λεϊκτρ. Οϊτυλ.)

"Εκ τῶν οὗς. γυργάθι καὶ ξύλον.

"Εκαστος ἐκ τῶν δύο ξυλίνων κοντῶν ἐπὶ τῶν ὁποίων προσδένεται κατὰ τὰς δύο μακρὰς πλευρὰς αὐτοῦ τὸ γυργάθι ἐνθ' ἄν.

γυργαθόσκοινο τό, ένιαχ. γεργαθόσκοινο Πελοπν. (Λεϊκτρ. Οϊτυλ.) γιοργαθόσκοινο Πελοπν. (Κίτ. Μάν.)

"Εκ τῶν οὗς. γυργάθι καὶ σκοινί.

Τὸ σχοινίον τὸ συσφίγγον διὰ πολλῶν στροφῶν τὰ δύο γυργαθόξυλα, διὰ νὰ συγκρατοῦν τὰ μεταφερόμενα στάχυα, τὰ ἄχυρα κ.ά. ἐνθ' ἄν. : Κόπηκε τὸ γεργαθόσκοινο καὶ σκορπίσανε τ' ἄχιουρα Οϊτυλ.

γύργυρας ὁ, ένιαχ. γύργυρας Πόντ. ("Αμισ. "Αντρέαντ. Κερασ. Κοτύωρ. κ.ά.) γύργυρες Πόντ. (Κοτύωρ.)

"Εκ τοῦ οὗς. γύρος δι' ἀναδιπλασιασμοῦ. "Η τροπὴ τοῦ ρ εἰς λ δι' ἀνομοίωσιν. Πβ. τὰ Ποντιακὰ τριγυλίζω <τριγυρίζω, τριγύλου <τριγύρω κ.ά. Κατὰ "Ανθ. Παπαδόπ. εἰς "Αρχ. Πόντ., 12 (1946), 10 ἐκ τῶν οὗς. γύρος καὶ τοῦ ἁμαρτ. κέρκελλας, μεγεθ. τοῦ οὗς. κερκέλλιν <κρικέλλιν.

Τὸ οὐράνιον τόξον ὡς ἀποτελούμενον ἐκ πολλῶν χρωμάτων γύρων ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀγία "Ελένη 2, ἀγία ζώνη, ἀνεμοδόχος, γριᾶς τὸ λουρί, δόξα, δοξάρι, ζωνάρι, ζωνάρι τῆς γριᾶς - τῆς καλόγριας - τῆς Παναγίας - τοῦ Θεοῦ, ζώνη τῆς ἀγία - "Ελένης - τῆς καλόγριας - τῆς κυρᾶς - τῆς Παναγίας, θεοδόξαρο, καμάρα, καπιράνι, κεραζόξα, κεραζοῦ, κεραζώνη, κερασελένη, κυρα - "Ελένη, κουλούρα, κυρα - Λισιά, λουρί, μαρούλι, νερατζούλα, σουσουμπάμπα, τόξο, τόξο τῆς Παναγίας - τοῦ Θεοῦ - τοῦ οὐρανοῦ, τοῦ Θεοῦ τὸ χέρι.

γύρεμα τό, κοιν. γύριμα βόρ. ἰδιώμ. "ύρεμα Καππ. (Φάρασ.) Νάξ. ("Απύρανθ.) γύρεμα Σκυρ. γύρεμαν Πόντ. (Σταυρ. Τραπ.).

"Εκ τοῦ Βυζαντ. οὗς. γύρεμα. Βλ. Λύβιστρ. καὶ Ροδάμν. ("Εμμ. Κριαρᾶ, Λεξ. Μεσν. 4, 391) «γύρεμα νὰ ἐβγῆς καὶ νὰ γυρεύῃς».

1) "Η ζήησις, ἡ ἀναζήτησις Θεσσ. ("Αλμυρ.) Καππ.

(Φάρασ.) Κεφαλλ. Κρήτ. Κῶς (Καρδάμ. κ.ά.) Νάξ. ('Απύρανθ.) Σκυρ. Στερελλ. — Γ. Βλαχογιάνν., Γῦροι άνέμ., 94: Τὸ γύρεμα τ'ς καλῆς ἔναι μέγα πρᾶμα (ἡ ἀναζήτησις τῆς ὑποψηφίας νύμφης ἀπαιτεῖ ὑπομονὴν καὶ δεξιότητα) Σκυρ. Αὐτὸ τοῦ κουρίτθ' δὲν ἔχ' γύριμα 'Αλμυρ. 'Αργεῖ νά'ρθῃ τὸ κοπελάκι· ὕρεμα θέλει, νὰ μὴν ἤπαθε δίτοτα 'Απύρανθ. || Φρ. Εἶναι 'ς τὰ γυρέματα (ἐπὶ τῶν ἀναζητούντων σύζυγον) Γ. Βλαχογιάνν., ἐνθ' άν. Συνών. εἰς λ. γ υ ρ ε μ α τ ι ᾶ. β) 'Η ἀνίχνευσις, ἐπὶ θηρευτικῶν κυνῶν Κεφαλλ. Πελοπν. (Γαργαλ. Μαργέλ. Παιδεμέν. Ποταμ. κ.ά.): Αὐτὸ εἶναι γύρεμα πουλλιών, δὲν εἶναι γύρεμα λαγῶν Κεφαλλ. 'Απὸ τσι κοδανγές τὸ σκυλλὶ κλαφουνάει 'ς τὸ λόγο· κάνει γύρεμα σέ κἀνα λαγὸ φαίνεται (κοδανγές = χαρυνγή, κλαφουνάει = ὕλακτεῖ) Γαργαλ. Συνών. κ ο π ὅ ς, τ ο ρ ὅ ς, ψ ᾱ ξ ι μ ο. 2) 'Η παρακολούθησις, ἡ φροντίς περὶ τι, ἡ ἐπαγρύπνησις Κρήτ. Νάξ. ('Απύρανθ.) Σύμ. κ.ά.: Θέλει ὕρεμα ἡ κἀθα δουλειά, τίτοτα δὲ γίνεται μοναχὸ δον 'Απύρανθ. Τὰ ροῦχα θένε ὕρεμα 'ιὰ θὰ τὰ πάρ' ἀέρας αὐτόθ. 'Υρεμα θέλει τὸ παιδί σου σέ 'ιατρό, μὴ θαρρεντῆς μὲ τὰ ψευτοϊατρικά αὐτόθ. || Φρ. Αὐτὸς θέλει γύρεμα (ἐπὶ φρενοβλαβοῦς) Σύμ. 3) Τὸ ζητεῖν τι παρὰ τινος, τὸ ἐπαιτεῖν Εὐβ. (Βρύσ. Στρόπον. Ψαχν. κ.ά.) Πόντ. (Σταυρ. Τραπ.) Σκυρ. Στερελλ. ('Αράχ. Κλών.): Δὲν ἤρθα ποτὲ 'ς τὴ βόρτα σ' γιὰ γύρεμα Ψαχν. Δὲν πάω γιὰ γύρεμα 'γὼ 'ς αὐτὸν Κλών. 'Ηρθα γιὰ ἓνα γύριμα Στρόπον. Μάτα πάτα γιὰ γύρεμα 'Αράχ. 'Ε-ρθα νὰ σ' κάμιον ἓνα γέρεμα Σκυρ. Συνών. δ ι α κ ο ν ι ᾶ, ζ η τ ι α ν ι ᾶ, ζ η τ ο υ λ ι ᾶ, μ π ο λ ι α ρ ι ᾶ. β) Τὸ διδόμενον ὡς δάνειον Σκυρ. Στερελλ. ('Αράχ.): Δὲ χρειάζουμ' τὸ γύριμά σ' 'Αράχ. Τοῦτο τὸ γύρεμα δὲν τό'χου γιὰ νὰ σ' τὸ δώσου Σκυρ.

γυρεματιά ἡ, ἐνιχ. γυρεμαθιά Κρήτ. ('Αμάρ. Νεάπ.) γυρεματέ Κρήτ. (Μαλάκ. Ρέθυμν. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γ υ ρ ε μ α καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ι ᾶ.

'Η ἀναζήτησις, ἡ ἀνερεύνησις ἐνθ' άν. : Μὲ μιὰ γυρεμα-τέ ἠδρα ἓνα καλάθι χοχλιοὺς Κρήτ. (Μαλάκ.) Καλὴ γυ-ρεματέ θέλουνε οἱ ὀμανίτες γιὰ νὰ τσι βρῆς (ὀμανίτες = μανιτάρια) αὐτόθ. || Παροιμ. Καλλιὰ 'ναι μιὰ ρωτηματέ παρὰ μιὰ γυρεματέ (καλύτερα νὰ ἐρωτᾷς παρὰ νὰ ἀναζη-τῆς ἀσκόπως) αὐτόθ. Συνών. γ υ ρ ε μ α 1, γ υ ρ ε ψ η 2, ζ ῆ τ η σ η, ψ ᾱ ξ ι μ ο.

γυρεματίδι τό, Κρήτ. (Ρέθυμν.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γ υ ρ ε μ α καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ί δι, περὶ τῆς ὀπ. βλ. Γ. Χατζιδ. εἰς 'Επιστ. 'Επετ. Πανεπ., 13 (1916 - 1917), 168 κέξ.

Πολλὰ ἀναζητήσεις.

γυρεμεύω ἀμάρτ. γυριμεύον Μακεδ. (Κοζ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γ υ ρ ε μ α.

Γ υ ρ ε ὦ 6, τὸ ὀπ. βλ. 'Η λ. εὐχρηστος μόνον εἰς ἄσμ.: 'Εχει τὰ μῆλα 'ς τὴν ποδιά, τὰ κίτρα 'ς τὸ μαντήλι, δυὸ μῆλα τὴν γυρέμιντα κι αὐτὴ μοῦ δίνει πέντι.

γυρεμός ὁ, Κρήτ. ('Εννέα Χωρ. Κίσ. Ρέθυμν. κ.ά.) Κῶς κ.ά. ὕρεμός Νάξ. ('Απύρανθ.)

Τὸ Βυζαντ. οὐς. γ υ ρ ε μ ὁ ς.

1) 'Η ζήτησις Νάξ. ('Απύρανθ.): 'Σ τὸ ὕρεμό ποῦ θὰ ὕρέψη τίτοτα, τοῦ τὸ δώνουνε καὶ κακοσυνθηῶ τὸ παιδί. 2) 'Η ἀναζήτησις Κρήτ. ('Εννέα Χωρ. Κίσ. Ρέθυμν. κ.ά.) Κῶς κ. ᾶ.: Γυρεύω τογ-γυρεύω τον τζιαὶ γυρεμόδ-δὲν ἔθει (τὸν ἀναζητῶ ἐπιμόνως ἀλλὰ δὲν κατορθώνω νὰ τὸν ἀνέυρω) Κῶς. Πβ. γ υ ρ ε ψ η 1.

γυρευοντὶς ἐπίρρ. ἐνιχ. γυρευοδὶς Θήρ.

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματικῶς λαμβανομένης μετοχ. γ υ ρ ε ὦ ο ν τ α ς κατ' ἀναλογίαν πρὸς ἄλλα ἐπιρρήματα εἰς -ί ς.

Πρὸς ἀναζήτησιν ἐνθ' άν. : 'Ηπῆα γυρευοδὶς τον, μὰ δὲ δὸν ἠθρηκα Θήρ. 'Ηρθα γυρευοδὶς σου αὐτόθ. Οἱ συ-γενεῖς τῆς κοπέλας πηγαίνανε γυρευοδὶς γιὰ νὰ βροῦνε γαβρὸ αὐτόθ.

γυρευοπούλι τό, ἀμάρτ. γυρευοπούλιν Πόντ. (Κερασ.) γυρευοπούλ' Πόντ. ('Οφ. Τραπ. Χαλδ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐς. γ υ ρ ε ὦ ς διὰ τῆς παραγωγ. καταλ. -π ο ὦ λ ι.

1) Μικρὸς ἐπαίτης Πόντ. (Κερασ. 'Οφ. Τραπ.): "Ενα γυρευοπούλ' στέκ' 'ς σὴν πόρτα 'Οφ. Συνών. δ ι α κ ο ν ι ᾶ ρ ᾶ κ ι, δ ι α κ ο ν ι ᾶ ρ ὀ π ο υ λ ο, ζ η τ ι α ν ᾶ κ ι, ζ η τ ο υ λ ᾶ κ ι. β) Παιδίον πτωχόν, ρακένδυτον Πόντ. (Χαλδ. κ.ά.) 2) Τέκνον ἐπαίτου Πόντ. (Κερασ. 'Οφ. Τραπ.)

γυρευὸς ὁ, Πόντ. ('Αμισ. 'Ιμερ. Κερασ. Κοτύωρ. Νικόπ. Οἶν. 'Οφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) — Λεξ. 'Ηπίτ. γυρευὸν Πόντ. ('Οφ. Τραπ.) ὕρευὸν Πόντ. ('Αντρεάντ.) γυρευὴ ἡ, Πόντ. (Τραπ.) γυρευοῦ Πόντ. ('Οφ. Τραπ.) ὕρευοῦ Πόντ. ('Αντρεάντ.) γυρευέσσα Πόντ. ('Αμισ.)

Ἐκ τοῦ γ υ ρ ε ὦ ω ν, μετοχ. τοῦ ρ. γ υ ρ ε ὦ ω. Διὰ τὸν μετασχηματισμὸν κατὰ τὰ δευτερόκλιτα καὶ τὴν μετακίνη-σιν τοῦ τόνου βλ. Γ. Χατζιδ., MNE 2, 120.

'Ο ἐπαίτης ἐνθ' άν.: Δὸς ψωμὶν 'ς σὸν γυρευὸν Πόντ. (Νι-κόπ.) "Αμιον γυρευὸν πορπατεῖ καὶ ψαλαφᾶ (ὡς ἐπαίτης περιπατεῖ καὶ ζητεῖ) Πόντ. (Τραπ.) 'Ο Χριστὸν ὄνταν ἔρθεν 'ς σὸν κόσμον, ἐπέρεσ τὸ ραβδὶν ἂτ' καὶ ἄμιον γυρευὸς ἐλάσκουτον 'ς σὰ χωρία, γιὰ νὰ μὴ ἐγνωρίζ'ν ἄτον (ἐλάσκου-τον = ἐγύριζεν) Πόντ. (Σάντ.) || Φρ. "Αμιον ὁ κόκκινον ὁ γυρευὸν (ἐπὶ τοῦ ζητοῦντος κατὰ μετ' ἐπιμονῆς καὶ φορτι-κότητος) Πόντ. ('Αμισ.) || Παροιμ. 'Ο γυρευὸν γυρεῖ τδαι δι' γιὰ τὴν φῆν ἂτ' (ὅτι ὁ ἐνδεὴς δύναται νὰ ἐλεήσῃ ἐνδεεστέ-ρους) Πόντ. (Τραπ.) 'Ο ὕρευὸν ὕρεῦ, φᾶξ' καὶ τὸν κουτσου-ρέαν (συνών. μὲ τὴν προηγούμεν.) Πόντ. ('Αντρεάντ.) Τὸν γυ-ρευὸν ἐποῖκαν βασιλέαν καὶ ξᾶν γυρευὸς ἔτον (αἱ δι' ἔξωως κτηθεῖσαι ιδιότητες δὲν μεταβάλλονται) Πόντ. 'Α σῆ ὕρευοῦ τὸ τσαντάχ' κομμάτ' καμμίαν 'κι λειφτάζ' (ἀπὸ τὴν τσάν-ταν τοῦ ζητιάνου κομμάτι ψωμιοῦ ποτὲ δὲν λείπει, ἐπὶ τῆς ἀνάγκης τῆς ἀναζητήσεως τῶν ἀγαθῶν) Πόντ. ('Αντρεάντ.) Τοῦ γυρευοῦ τὸ σακκούλιν 'κ' ἐπορεῖς νὰ γομώνης (ἐπὶ τῶν ἀπλήστων) Πόντ. || Αἰνιγμ.

'Αρκος, λύκος, μονχτερός | καὶ τὴ νύχτα γυρευὸς (ἄρκτος, λύκος, χοῖρος τὴν ἡμέραν καὶ ἐπαίτης τὴν νύκτα· ἐπὶ τῶν διπροσώπων) Πόντ. (Κοτύωρ.) Συνών. γ υ ρ ε ο - σ ᾶ κ κ ο υ λ ο 2, γ υ ρ ε υ τ ῆ ς 2, γ υ ρ ι σ τ ῆ ς 3, γ υ ρ ι - σ τ ι κ ὁ ς 2, δ ι α κ ο ν ι ᾶ ρ η ς, ζ η τ ι ᾶ ν ο ς, ζ ῆ τ ο υ - λ α ς, μ π ο λ ι ᾶ ρ η ς.

γυρευοσάκκουλο τό, Πόντ. (Οἶν.) γυρευοσάκκουλον Πόντ. (Κερασ. Σταυρ.)

Ἐκ τῶν οὐς. γ υ ρ ε ὦ ς καὶ σ α κ κ ο ὦ λ ι.

1) 'Η πήρα τοῦ ἐπαίτου ἐνθ' άν. β) Σακκίδιον ἐφθαρμέ-νον, φέρον μπαλώματα Πόντ. (Σταυρ.): "Αμιον γυρευοσάκ-κουλον (σακκίδιον ἐφθαρμένον ὡς ἡ πήρα τοῦ ἐπαίτου). 2) Μετων., ὁ ἐπαίτων ἢ δανειζόμενος συχνὰ παρ' ἄλλων ἄνευ ἀποχρῶντος λόγου καὶ δὴ ἀνεπιστρεπτὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν.): Τσέμον σαεῖει κι ἀτόνα; γυρευοσάκκουλο! (Ποῖος τὸν ἐκτιμᾷ αὐτόν; εἶναι γυρευοσάκκουλον) Κερασ.

